

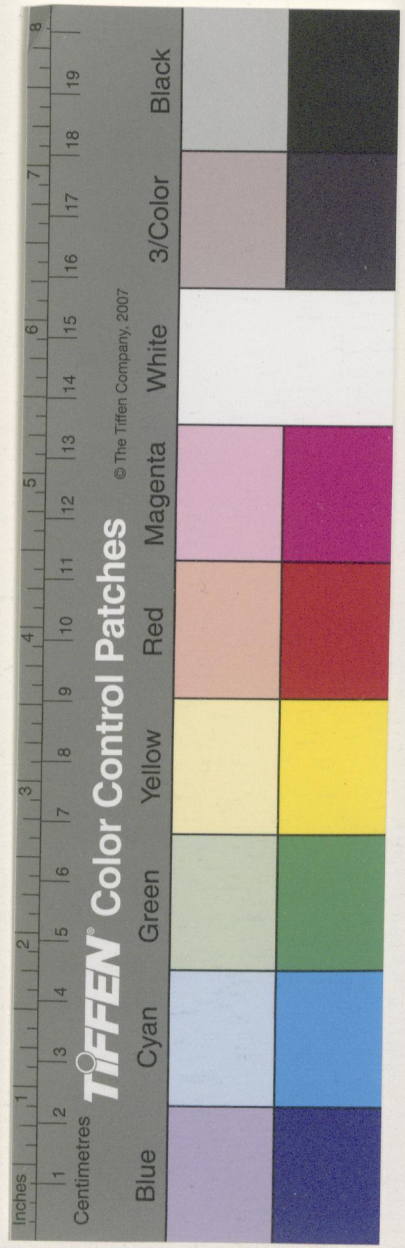
Tack! tusen tack! för ditt så
 kära, välkomna brev till förtiden
 på. Det var så innerligt roligt att
 få det, men intet skall du alls be-
 möda dig att skriva, kära vänner,
 jag vet ju hur vårt liv har att
 göra det, det blir seklans igen sämre,
 får svinn det, och blir trött. Så kärt
 det är att få dina brev, så måste
 jag ändå våga dig, skriva ej.
 Min mening var också att skriva
 till dig ^{och} för en vecka, men så var
 jag och lade mig litet sjuk,
 du har kanske hört af det? Jag för-
 sökte en dag att gå ut, ett hängre stycke
 än jag brukar, då min var med mig,
 det blåste mera kallt, och jag förkyl-
 de mig troligen, så att jag om natten

En del av dina brev
 i denna omgående utgåva
 och på andra gånger
 har de förskrytts till en
 "vård av dina brev" och
 till det för att de
 inte ska gå förlorade

Tack! om att
 du har ett så
 långt brev.
 Jag har fått hela
 min egen till att
 ligga på den Tiden

Tack! om att
 du har ett så
 långt brev.
 Jag har fått hela
 min egen till att
 ligga på den Tiden

Tack! om att
 du har ett så
 långt brev.
 Jag har fått hela
 min egen till att
 ligga på den Tiden

blef så sjuk, början till mag kathan
som jag för haft så svår, och långva-
rig, men nu ^{af} stadnade den så snart
Guds lof! och jag är i rörelse igen som
förut, ehuru jag ännu har så dålig af-
^{och liten} krafter. I går var jag ända lite ut att
gå här på vår gata per slag, och det
är mycket för mig. I dag är det ^{af} mera
vackert, jag skall sednare försöka
mig ~~lite~~ ut igen. — Efter jag nu har
börjat tala om mig sjelf, så vill jag
ä också fortsätta, om en annan sak
som den äfven frågar om, nämligen
om P. skiöle ska besöket. Ja! det blef då
af som jag så lång tid grubblat på, och
som var mig så förfärligt svårt att tän-
ka på. Längre har jag ju känt ut lite
inre onöd, men det skulle jag ändå
så mycket annars fått mig väl, om
jag ej skulle ha fått det i mitt huf.
vuel, att mina ben deraf voro så svaga
och dåliga, och det gjinde att jag besöt
mig dertill, och den må tro att det var
en svår och onödig dag. Jag för då till

P. skiöle, Linné kom med mig. Han ville inte
företaga sig med mig, hos honom, sade, att
han ej gör det ^{der} med en så svag och öm-
tälzig person som jag", att han kommer
huru till oss någons dag. Han var ^{då} sedan här
efter 4de dagar, och hade nästan alldeles
glömt bort mig, måste påminnas. Besöket
här aflo, i ganska lätt, han sade att
det blott var ett lindrigare onöd jag
hade, och sen, hans barnmor kan
sköta om 2de gånger i veckan, och en
del kan jag sjelf göra, några veckor
skulle ~~skä~~ ^{skä} så, sedan skulle han komma en gång
till, att se efter det onödet. Jag var beredd
att slippa för så litet. Han trodde jag att
mina ben voro dåliga af olitter onödet,
så sade äfven Wasastjernan, han bad mig
äfven fråga P. d. derom) utan af min
öfrega sjuklighet. P. skiöle tygdes
ej vela orclinera något för den, och
ej heller för magen, sade, att det gör
Wasar. — men jag hörel på honom det,
att han anser, att ingenting kan göras
mer mera åt en sådan mage. Nog

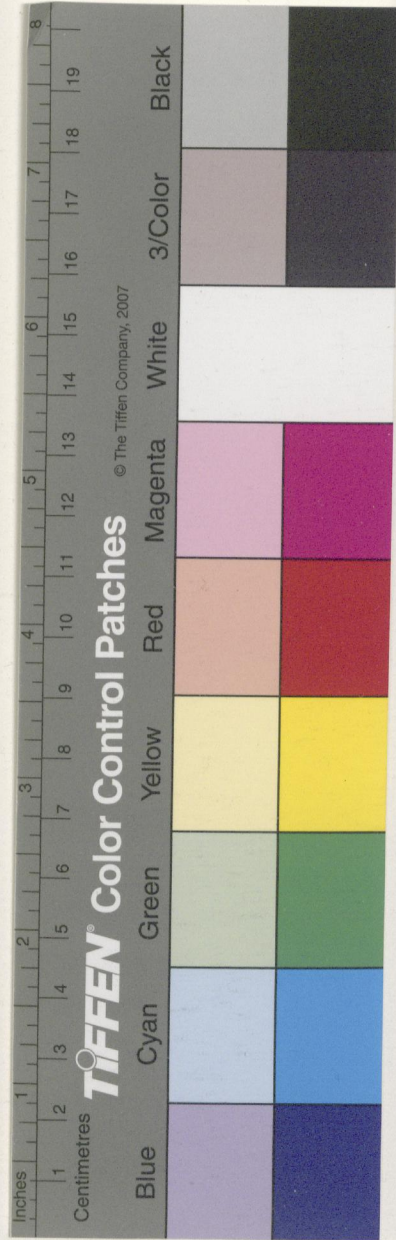
(30 okt.)

Thet du kära Emelie, att jag nu tar in
Strogkenin piller, som H. gifvit, jag har
nu hela 40 piller att intaga, och kanske
ökas det på, jag var litet rädd för dem
först. — På afton, jag blef afbruten
i min skrifning på förmidd. af
Therese D. som kom^{dit} att helva på mig
hon har ej varit på hela hösten, när
Therese var färdig att gå, så kom
äkande förbi^{till oss} (hvem? jo! Mina
med sin Emilia. Det var mera
rart att få se henne, hon var så
vänlig och
god, och ville komma för att se öfta
mig som hon inte hört af, blott att
jag var sjuk. Det hade varit så
roligt om hon kommit tidigare,
att ^{da} prata med henne, ~~men~~ jag
var ^{nu} redan litet tröt, hona kom
sedan hem, och då fick hon prata
och mest underhålla Mina,
men hon dröjde sedan ej länge.
Mina är så rask att fortfarande,
och så hälsar till eder.

Therese syftar, du säger i ditt brev, att du
ej ville vara i vårt ställe, och lefva
i, sus och slus i glädjefester, och an-
dra nöjen. Hvarst, nog går allt så-
dant ofo förbi, intet veta vi af något
"du och du" vi lefva här så ensamma
i all stillhet. På afstån ^{ibland} får man så
här en ett och hvarje ^{äfrer,} i något väg,
men vi hafva intet att skaffa dermed,
och det är vi bäst nöjda med. Det går
ofta många dagar emellan som ej nå-
gon främmande öppnar våra dörrar,
Sina är bortta, jag ensam på förr-
midd. grällarna har kon ihland arbetet, och
är då alltid hemma, äfrer för min skull.
I dag fick jag af Therese. Hvar ett
och hvarje ut i frän staden, men
som just ej är att berätta om.
Hvem som nu måst grutas om
och här vara i, alles man, är Horn-
berg och hans beteende, hans be-
dragerier på flere sätt. Den ena
saken efter den andra upprepas,

och
han kan äfrer i sista stunden hade
narrat sig till pengar, och så för han
af, enkligast tycker jag det är med
hans arbetare, som ej få ut sina lö-
samt många bönder som veta in i
i hans affär. Ja. nog är det ju bra
fäst att det finnes sådana men-
ska, så utan tyrt, och som så sam-
vetstöst kan hanolla på detta sätt.
Och Hornberg! som här varit så ansed,
så utmärkt på allt sätt. Stackars
hustru och barn, de båda nog har det
så förfärligt svårt. Och sedan till, så
här han ju rest ut, ^{och har} med ett frän-
timmer, en Fru Nyotett, en an-
nans hustru, är det ej grynigt? Nog
går det många berättelser om honen
nu, kanske dock att sent är vramt.
Onsdag den 31. Det tycks som om mitt
brev ej skulle bli på färdigt. Jag
bestöt i afton att färdiga på det
afvänt i dag, och som jag begärde
att ^{så} skicka mig ned att skriva

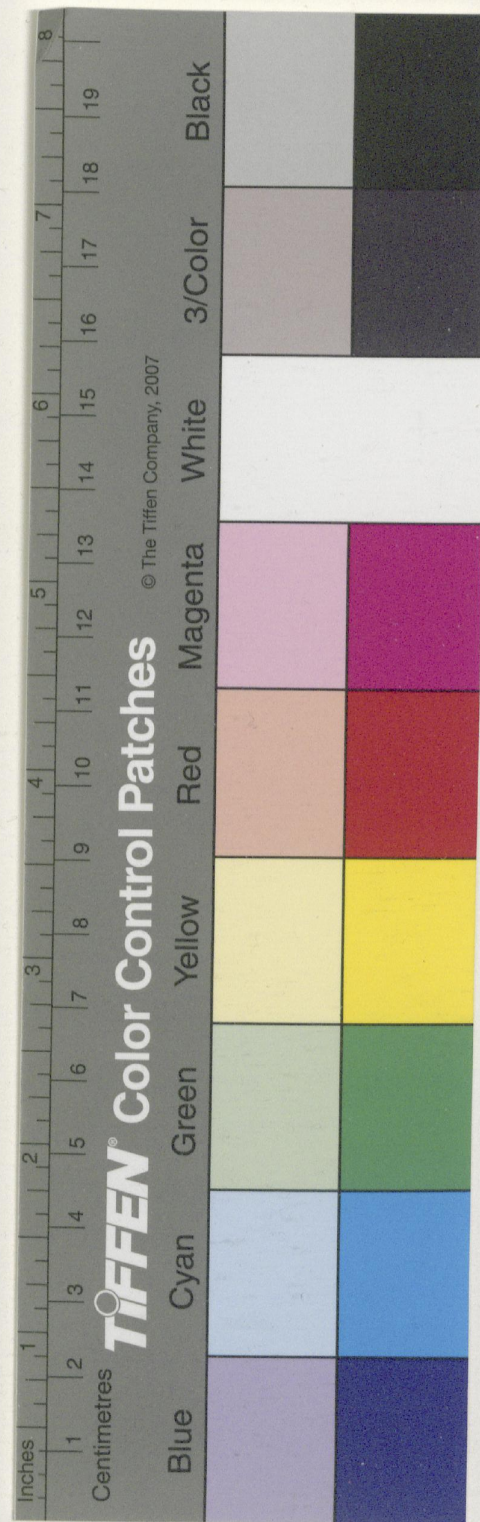
så trädde Werner och Mike in, och när de ej varit här någon afton när jag varit skral, så togo vi emot dem, och litet trätt blef jag att afven att skrifa, Linné höll på med mig, ^{också} tanke att sluta, och efter förfärde mig med brev för i morgon. Och nu i dag blef jag igen af frett af Rose, yst när jag skulle skrifa, det är så löjligt att man oftast ej får so någon hos sig, och sedan komma flere på en gång. Ett brev kom i dag, och Linné skref ihast några rader, att de ej skulle vara orolig för mig, då mitt länge ännu icke brev intet tycks bli föreligt. — Flot B-ströms har ju varit boymteckning, det vet du nog af Hilda, de få ju nu är frä dagligt kan man tro, Tant skal ha hälfsten, och barnen dela ^{den} andra, som vanligt. Man vet ej till hur mycket egendomen stiger, men att den är stor, vet man, det hålles mycket hemligt allt, som det brukar här, talas ^{för att de} om att George brud' jag sagt.

© The Tiffen Company, 2007

Älskade Emelie, läs detta bref
„något“ med dager, och
ej vid lampsken, så att
du ej måtte få svindel,
Ty det innehåller ingenting
angående, utan bara skraser.

Se på andra sidan?

På aften.

Säg Eva, att eders blifvande frökyrka
Sofie var hit i obymningen, för att
fråga när hon skall komma ut. Hon
är färdig att göra det om fredag,
eller lördag morgon, som Eva
önskar, eller när Karlén är
färdig fara ut.

Tusen hälsningar.

